

Ιερός Μητροπολιτικός Ναός Αγίου Αθανασίου
Παλληγυρικός Λόγος για το ετήσιο Μνημόσυνο των Αδερφών Ζωσιμάδων

Σεβασμιώτατε

Πανοσιολογιώτατε

Σεβαστοί Πατέρες

Αξιότιμε κύριε Περιφερειακό Διευθυντά Α/θμιας και Β/θμιας Εκπαίδευσης

Αξιότιμοι κύριοι Διευθυντές Α/θμιας και Β/θμιας Εκπαίδευσης

Αξιότιμη κυρία Σύμβουλε της Β/θμιας Εκπαίδευσης

Αξιότιμες/οι κυρίες και κύριοι Διευθυντές των σχολικών μονάδων Α/θμιας και Β/θμιας Εκπαίδευσης

Αγαπητές/οί συναδέλφισσες και συνάδελφοι των σχολείων Α/θμιας και Β/θμιας Εκπαίδευσης,

Κυρίες & Κύριοι

Αγαπητοί μας Μαθητές-Αγαπητές μας Μαθήτριες

Η **ευποιία** αποτελεί έμπρακτη εκδήλωση συμπαράστασης προς τον πάσχοντα συνάνθρωπο. Συνίσταται στο συναίσθημα συμπάθειας, συμπόνιας και αυτοθυσίας που γεννιέται αυθόρμητα στη ψυχή του ανθρώπου, όταν αντικρίζει τη δεινή κατάσταση του διπλανού “άλλου” με πνεύμα φιλαλληλίας και ανιδιοτελούς αγάπης και με ευγενή στόχο την προκοπή και την ψυχική και πνευματική ανάταση του δεινοπαθούντος, του αδικημένου. Η έξοχη αυτή εκδήλωση της ζωής του ανθρώπου, που είναι σύμφωνη με την προτροπή του Ιησού Χριστού “*Αγαπάτε αλλήλους*”, μπορεί να ξεκινά από τα συγγενικά και τα φιλικά πρόσωπα αλλά εκτείνεται στο κοινωνικό περιβάλλον έχοντας ως τέλος, κατά τον Σταγειρίτη φιλόσοφο, να γίνει η αφετηρία όλων των κοινωνικών αρετών.

Εκείνος που μετουσιώνει την πορεία της ζωής σε ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ, σε ευποιία, είναι ο ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ο ποιών ευ, που δίχως υπολογισμό ή σκοπιμότητα επεμβαίνει και σώζει όταν υπάρχει εξαθλίωση σε άτομα και έθνη. Ακριβώς αυτό έπραξαν οι **Εθνικοί μας Ευεργέτες** που

με την εξοχότατη και ανυπέβλητη προσφορά τους, οικονομική και πολιτισμική, συνέβαλαν στην Αναγέννηση του Ελληνικού Έθνους και στη σφυρηλάτηση της σύγχρονης φυσιγνωμίας της Ελληνικής Πολιτείας. Κι εκείνη ευγνωμονούσα τους χάρισε με επίσημο και θεσμοθετημένο τρόπο τον επίζηλο τίτλο των *Εθνικών Ευεργετών*.

Αυτόν τον μεγάλο τιμητικό τίτλο κατέχουν μόνο ελάχιστες προσωπικότητες, με τις είκοσι να αρύουν την καταγωγή τους από την πατρίδα μας, την Ήπειρο και να αποτελούν τα λαμπερά αστέρια του φαινομένου που αποκαλείται **Ηπειρωτική Ευποιία**. Ανάμεσά τους δεσπόζουν οι **Αδελφοί Ζωσιμάδες** των οποίων τη μνήμη τιμούμε σήμερα ως μεγαθύμων ευεργετών του έθνους και της πόλης των Ιωαννίνων, μαζί βεβαίως με τη μνήμη όλων των Ηπειρωτών εκφραστών του Εθνικού μας Ευεργετισμού.

Ο Πανηγυρικός τούτος λόγος τον οποίο η ομιλούσα έλαβε την υπέρτατη τιμή να εκφωνήσει στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό μας την άγια αυτή ημέρα, εορτή της Σύναξης των Παμμεγίστων Αρχαγγέλων Μιχαήλ και Γαβριήλ και όλων των Αγγελικών Ταγμάτων, με προστάτη της εορτάζουσας Πολεμικής μας Αεροπορίας τον Ταξιάρχη Στρατηγό Αρχάγγελο Μιχαήλ και πρώτο πολιούχο της πόλης μας, ως μην εκληφθεί ως συμβολή στον οιονδήποτε εξωραϊσμό του έργου της Αδελφότητας Ζωσιμάδων και του Ηπειρωτικού Ευεργετισμού, που θα προέκυπτε εκ μεθέξεως κυρίως μια και είμαστε Ηπειρώτες. Άλλωστε, τα έργα της Ηπειρωτικής Ευποιίας ομολογούν τα ίδια αυτό που πρέπει, ξέρουν να υπερασπίζονται τον εαυτό τους. Τα λόγια που ακούγονται σήμερα αποτελούν μονάχα ειλικρινή έκφραση **ευγνωμοσύνης, ευχαριστίας, αναγνώριση του ηθικού χρέους που οφείλουν οι ευεργετηθέντες προς τους ευεργετήσαντες**. “*Χάρις χάριν τίκτει*”, μας διδάσκει ο Σοφοκλής. Αποσκοπούν, δηλαδή, στην κατάθεση ενός ακόμα ταπεινού σπαράγματος μνημονεύσεως των ονομάτων, του έργου και του τρόπου διαβίωσης σπάνιων επιφανών ανθρώπων, όπως των Αδερφών Ζωσιμάδων, προκειμένου όλοι μας, κυρίως, δε, τα παιδιά και οι νέοι, να κατανοήσουμε την αξία της προσφοράς τους και εν τέλει να *εντυπώσουμε* στην καρδιά και στο μυαλό μας το ιδεώδες **πρότυπο ζωής**, το οποίο καθρεφτίζεται στο ελληνορθόδοξο ήθος των Ηπειρωτών Ευεργετών.

Η ανυπέβλητη συνεισφορά των καλών καγαθών αυτών συντοπιτών μας και συμπατριωτών μας δε θα αφεθεί από εμάς αμνημόνευτη, αφού στις 30 Σεπτεμβρίου 2021, ημέρα μνήμης των Εθνικών Ευεργετών, επίσημα καθιερωμένη από την Ελληνική Πολιτεία,

στον ιερό τούτο χώρο τιμήθηκε από την αξιότιμη Σύμβουλο Εκπαίδευσης και Φιλόλογο, κυρία Μαρούλα Παπαευσταθίου, καταθέτοντας τη δική της έκφραση “αντιπελάργησης”.

Οι ΖΩΣΙΜΑΔΕΣ ΤΩΝ ΓΙΑΝΝΙΝΩΝ εδραίωσαν το όνομα της Ηπείρου σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο.

Οι Ιωάννης, Θεοδόσιος, Αναστάσιος, Νικόλαος, Ζώης και Μιχαήλ ήταν γιοι του εμπόρου Παναγιώτη Ζωσιμά και γεννήθηκαν στα Τουρκοκρατούμενα Ιωάννινα στα μέσα του 18^{ου} αιώνα. Ο πρώτος, ο Ιωάννης, πέθανε σε μικρή ηλικία. Από πολύ νωρίς, αφού μαθήτευσαν στη Μπαλαναία Σχολή, οι υπόλοιποι αποφάσισαν να ταξιδέψουν. Έχοντας ως νοερούς συνοδοιπόρους σε ένα θεάρεστο παράλληλο σύμπαν τους Καπλάνη, Μαρασλή, Αβέρωφ, Δομπόλλη, Ριζάρη, Ζάππα, Σταύρου, Τοσίτσα, Αρσάκη, Σίνα, Χατζηκόνστα και πολλούς άλλους που μεγαλούργησαν σε Βενετία, Ρώμη, Πάδοβα, Βιέννη, Μόσχα, Αγία Πετρούπολη, Κωνσταντινούπολη, Αίγυπτο, Αλεξάνδρεια, οι μεν Θεοδόσιος και Μιχαήλ ξενιτεύτηκαν στο Λιβόρνο της Ιταλίας, οι δε Αναστάσιος, Νικόλαος και Ζώης στη Νίζνα της Ρωσίας (σήμερα Ουκρανίας), όπου ήκμαζε θαυμαστή ελληνική κοινότητα. Στην “ξενιτεία”, μακριά από την πατρίδα τους, ασχολήθηκαν με το εμπόριο και απέκτησαν αμύθητη περιουσία.

Μετά το θάνατο του Θεοδοσίου, το 1793, οι Αδερφοί Ζωσιμάδες αποφάσισαν να μείνουν άγαμοι προκειμένου να εκπληρώσουν το φιλανθρωπικό και εθνικό τους καθήκον. Με υψηλό το αίσθημα της εθνικής ταυτότητας και με κινητήριο δύναμη τη λατρεία τους για τη γενέτειρα γη, τη βαθιά πίστη και τη συμπάθεια στην πάσχουσα ομογένεια, διήνυσαν το βίο τους συνειδητά αρνούμενοι κάθε ίχνος πολυτέλειας, κοσμικότητας, ακόμα και οικογενειακής ευτυχίας, προκειμένου να μείνει αμείωτος ο πλούτος τους “*προς ωφέλειαν των συμπατριωτών, ..., προς φωτισμόν και απελευθέρωσιν της πατρίδος*”, όπως οι ίδιοι δηλώνουν, και έχει άλλοτε ειπωθεί.

Το Έργο τους; Ανυπέρβλητο!

Ανθρωπιστές και γνήσιοι Έλληνες, οι Αδερφοί Ζωσιμάδες, διέθεσαν αμύθητα ποσά για τη χρηματοδότηση του Αγώνα της Ανεξαρτησίας από την Οθωμανική Αυτοκρατορία, για να είμαστε εμείς σήμερα ελεύθεροι να εορτάζουμε τα 200 χρόνια από την Επανάσταση για την

Παλιγγενεσία του Έθνους μας. Από τους πρώτους που εντάχθηκαν στη Φιλική Εταιρεία, ιδρυθείσα το 1814, ο Ζώης Ζωσιμάς, το όνομα του οποίου περιλαμβάνεται σε ένα από τα ελάχιστα έγγραφα στοιχεία της Εταιρείας που διασώθηκαν, όπου αναφέρεται με το ψευδώνυμο “*Πατήρ*” (πατέρας).

Αστείρευτος πόθος, ιερός στόχος και μέγα διακύβευμα; Η πραγματοποίηση ενός μόνον ονείρου: η επιβίωση του Γένους που είχε περιέλθει στην εσχάτη μορφή εξαχρείωσης κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας και η εθνική, πολιτική και πνευματική αναγέννηση μιας Πατρίδας σε γερά θεμέλια στηριγμένη, μορφωμένη, αποκατεστημένη μέσα σε ένα αυτόνομο ελληνικό κράτος.

Έτσι, θέτοντας όλοι ως βασική προτεραιότητα τη γιγάντωση της μόρφωσης του υπόδουλου Ελληνισμού τόσο της γενέτειράς τους όσο και της πόλης των Ιωαννίνων αλλά και της παροικιακής ομογένειας της Ρωσίας:

- Ανέλαβαν να συντηρήσουν τα δύο σχολεία των Ιωαννίνων, τη Σχολή Γκούμα και τη Μαρουτσαία Σχολή, το πρώτο ιδρυθέν τον προηγούμενο αιώνα, για να συνεχίσουν τη λειτουργία τους ύστερα από την πτώχευση της Τράπεζας της Βενετίας στην οποία ήταν κατατεθειμένες δωρεές Ελλήνων που τα φρόντιζαν ως τότε.
- Χρηματοδότησαν τη λειτουργία σχολείων στον τόπο καταγωγής τους, το Γραμμένο, αλλά και την ίδρυση πλήθους αλληλοδιδασκτικών σχολείων στον ελλαδικό χώρο.
- Το 1828 ίδρυσαν στα Ιωάννινα το Γενικόν Ελληνικόν Σχολείον που ονομάστηκε αργότερα Ζωσιμαία Σχολή, η οποία ακόμα και σήμερα στέκει σε περίοπτη θέση και θεωρείται ως η μεγαλύτερη προσφορά της αδελφότητος προς την πατρίδα τους. Ο Νικόλαος Ζωσιμάς, ο τελευταίος των αδερφών, συγκέντρωνε όλα τα χρήματα που χορηγούσε η αδελφότητα για τη Σχολή και από τον τόκο αυτών συνέχιζε να τη χρηματοδοτεί. Στη Ζωσιμαία Σχολή δίδαξαν σπουδαίοι καθηγητές, όπως μεταξύ άλλων και κατά σειρά, οι Γεώργιος Κρανάς ή Αίσωπος και Αναστάσιος Σακελλάριος, φιλόλογοι, Σπυρίδων Μανάρης, μαθηματικός, όλοι μαθητές του Αθανασίου Ψαλίδα, καθώς και ο πολυγραφότατος πάργιος Παναγιώτης Αραβαντινός. Λόγω της διδακτικής της αίγλης, η Ζωσιμαία Σχολή αναδείχθηκε ισότιμη της Ευαγγελικής Σχολής της Σμύρνης και της Πατριαρχικής Σχολής Κωνσταντινουπόλεως. Τιμής ένεκεν, οι μαθητές των παραπάνω Σχολών εισάγονταν χωρίς εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

- Ανέλαβαν την έκδοση λόγιων βιβλίων, όπως η Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια στην Κωνσταντινούπολη καθώς και την έκδοση κλασικών Ελλήνων συγγραφέων στη σειρά “*Ελληνική Βιβλιοθήκη*”, με επιμέλεια και προλεγόμενα του Αδαμάντιου Κοραή, περί το 1806, και επιπλέον, τύπωσαν πληθώρα συγγραμμάτων των ιεροκρηύκων της Ελλάδος. Ένας ωκεανός ο αριθμός των βιβλίων που εκδόθηκαν απ’ αυτούς για να μοιραστούν δωρεάν προς μόρφωσιν των σκλαβωμένων αδελφών. Θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί ότι δεν υπήρχε κανένα Ελληνικό βιβλίο σε οποιοδήποτε μέρος της Ευρώπης που να τυπώνονταν χωρίς την οικονομική συμμετοχή τους.
- **Παράλληλα βοήθησαν οικονομικά και τη χώρα που τους φιλοξένησε, τη Ρωσία.**
Δώρισαν πολύ μεγάλα ποσά στην Πρακτικοεμπορική Ακαδημία Μόσχας, στην Αυτοκρατορική Εταιρεία των Φυσικών, στα ελληνόφωνα Γυμνάσια Μόσχας και Νίζνας που προωθούσαν τη μελέτη της Ελληνικής γλώσσας, στην ελληνική έδρα της Ιατροχειρουργικής Ακαδημίας καθώς και στην εκτύπωση του τετράτομου Ελληνορωσικού λεξικού του Ιβασκόβσκη.

Οι Αδερφοί Ζωσιμάδες, λοιπόν, αλλά και όλοι οι Ηπειρώτες Ευεργέτες, όντας γαλουχημένοι με την κλασική παιδεία και βαθειά διαποτισμένοι από το πνεύμα του Διαφωτισμού, προσανατόλισαν τη συλλογική τους συνείδηση και συμπεριφορά στην προτεραιότητα της Παιδείας και των Γραμμάτων ως του ακαταμάχητου όπλου για την αποτίναξη του ζυγού και τη διεκδίκηση της ελευθερίας. Ωστόσο, δεν συνέλαβαν απλώς την ιδέα της Παιδείας ως αφυπνίτριας δύναμης. Την υλοποίησαν με ένα ολοκληρωμένο εκπαιδευτικό σύστημα με έξοχες κτιριακές εγκαταστάσεις, σύγχρονο διδακτικό εξοπλισμό, άρτια εκπαιδευτικά προγράμματα και εκπαιδευτικό προσωπικό υψηλοτάτου επιπέδου, το οποίο διέθετε γνώση των Σχολείων της Ευρώπης. Εναπόθεσαν, δηλαδή, τη μορφωτική διάπλαση των Ελλήνων τόσο της γενέτειρας όσο και της νέας πατρίδας τους στα χέρια σπουδαίων λογίων, όπως του Αθανάσιου Ψαλίδα και των μαθητών του στα Ιωάννινα ή του Γεωργίου Γεννάδιου στην Οδησό. Αυτό βεβαίως αποτέλεσε την ευλαβική συνέχεια της αυγής της Ηπειρωτικής Ευποίας τον 17ο αιώνα: του Επιφανίου Ηγούμενου, του Γκίονμα, του Ιερομνήμονος, του Καραγιάννη και άλλων, που με τις δωρεές τους συνέβαλαν στη θεμελίωση και λειτουργία φερώνυμων ή όχι σχολών, οι οποίες είχαν αναδείξει από τότε τα “*κλεινά Ιωάννινα*” σε ένα πνευματικό κέντρο με ιδιαίτερη ακτινοβολία.

Η ανθρωπιστική ευαισθησία και η φιλανθρωπική διάσταση των πράξεών τους
συνεχίζεται άοκνη:

- Προικίζονται ορφανά ή φτωχά κορίτσια, περιθάλπονται δωρεάν παιδιά, φτωχοί, φυλακισμένοι, άρρωστοι, ανεξαρτήτως θρησκευματος.
- Εξαγοράζονται αιχμάλωτοι Έλληνες (Χιώτες, Μεσολογγίτες και Πελοποννήσιοι) από τα σκλαβοπάζαρα της Ανατολής
- Ως υπόδειγμα χριστιανικού ήθους, προσφέρονται με τις διαθήκες τους χρήματα για την ίδρυση νοσοκομείου και Πτωχοδοχείου προς περίθαλψη «... είκοσι ή τριάντα ανθρώπων πτωχών...». Από το 1841 και έως το 1925 το Πτωχοδοχείον στεγάζεται σε οίκημα των Ζωσιμάδων ονομαζόμενον «επτάπολις» πλησίον του ναού του Αγίου Νικολάου Αγοράς. Λίγο αργότερα ιδρύεται νέο κτίριο γηροκομείου.
- Με την ίδια διαθήκη προσφέρονται χρήματα για την εξόφληση χρεών στους Τούρκους και την ελευθέρωση αναξιοπαθούντων φυλακισμένων από τα χρέη αυτά, αλλά και για υποτροφίες για σπουδές στο εξωτερικό, για την πληρωμή καταξιωμένων καθηγητών στη Ζωσιμαία Σχολή, την ίδρυση βιβλιοθήκης και τυπογραφείου εκεί και την δωρεάν σίτιση και παροχή βιβλίων στους άπορους μαθητές σε όλα τα σχολεία.
- Παράλληλα, στη Ρωσία δωρίζονται χιλιάδες ρούβλια για την επισκευή των φυλακών, για το Ορφανοτροφείο της Μόσχας, για νοσοκομεία, φαρμακεία καθώς και εκκλησίες, μοναστήρια σε Ρωσία και Ελλάδα. Υπάρχει μέριμνα για την εκτύπωση Ελληνογραικικής Γραφής καθώς και για τη δωρεάν διανομή συγγραμμάτων θεολογίας και ηθικής. Ο Αυτοκράτορας Αλέξανδρος Α', μάλιστα, αναγνωρίζοντας ο ίδιος τη συνεισφορά της Αδελφότητας, παραχωρεί στην Ελληνική κοινότητα της Νίζνας το περίφημο Γραικικό Μαγιστράτο και τίμησε τον Ζώη Ζωσιμά με τα παράσημα του Αγίου Βλαδιμήρου και της Αγίας Άννης.

Αλλά και μετά την απελευθέρωση της Ελλάδος και την ίδρυση του νεοσύστατου
κράτους:

- Τα αδέρφια δίνουν στο Ελληνικό κράτος 100.000 δραχμές για να σπουδάσουν τα παιδιά των θυμάτων της Επανάστασης.

- Χαρίζουν στην πατρίδα την πολύ μεγάλη και ανεκτίμητης αξίας συλλογή των 18.000 περίπου αρχαίων νομισμάτων και μεταλλίων, απαρχή και πυρήνας της ίδρυσης του Νομισματικού Μουσείου.
- Η περιουσία των Ζωσιμάδων στέκεται άξια για την οικονομική υποστήριξη της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος, η οποία ιδρύεται από τον άλλο μεγάλο Γιαννιώτη Ευεργέτη, τον **Γεώργιο Σταύρου**, στενό φίλο του Καποδίστρια, όταν το πρώτο τέταρτο του 19ου αιώνα εγκαταλείπει την πολυεθνική του εταιρεία στη Βιέννη και επαναπατρίζεται. Ενισχύει μονές, εκκλησίες και φτωχούς συντοπίτες του. Αλλά και εκείνον, δεν μπορεί να τον σταματήσει ο θάνατος. Με τη διαθήκη του (1868) δωρίζει στην πόλη των Ιωαννίνων, που ήταν τότε υπό οθωμανική κατοχή, το οικόπεδο της άλλοτε λαμπρής πατρικής κατοικίας του και ένα σεβαστό για την εποχή εκείνη χρηματικό ποσό, ώστε να ανεγερθεί και να λειτουργήσει Ορφανοτροφείο Αρρένων, με σκοπό την ηθική αγωγή των ορφανών και την εκμάθηση βιοποριστικών χειρωνακτικών επαγγελμάτων. Σήμερα αποτελεί τη στέγη των υπηρεσιών της Εκπαίδευσης. Τέλος αλλά όχι τελευταίο, με απόφαση του Ιδρύματος “Γεώργιος Σταύρου” δωρίζεται οικόπεδο για τη μεταστέγαση ενός εκ των παλαιότερων και καλύτερων σχολείων της πόλης, του “Γυμνασίου Θηλέων”. Το 1967 εγκαινιάζεται το νέο κτίριο του Εξατάξιου Γυμνασίου Θηλέων, εκεί όπου σήμερα στεγάζεται το 2ο Γενικό Λύκειο Ιωαννίνων “*Γεώργιος Σταύρου*”, στο οποίο η ομιλούσα και φοίτησε και έχει την τιμή να υπηρετεί.

Όπως, λοιπόν, καθίσταται φανερό, οι Ηπειρώτες κατέγραψαν στη συλλογική μνήμη την πόλη μας τόσο ενωρίς ένεκα της δικής τους προαιρέσεως, εκείνοι λάμπρυναν την πρωτεύουσα της Ελλάδας, εκείνοι μετέτρεψαν όλη την Ήπειρο σε προάγγελο και συνάμα τροφό της Νεοελληνικής μας Αναγέννησης, του Εθνικού μας Διαφωτισμού.

Σεβασμιώτατε, Σεβαστό Εκκλησίασμα

Κάτω από κάθε πέτρα που έχτιζαν, μέσα σε κάθε βιβλίο που τύπωναν, πίσω από κάθε ρούβλι που διέθεταν οι Ηπειρώτες Ευεργέτες φανέρωναν το ήθος τους. Άνθρωποι απλοί, εργατικοί και ευφυείς, με το πιστεύειν ως τρόπο ζωής και όχι ως ιδεολόγημα, φιλόανθρωποι και ειρηνιστές χωρίς να επιζητούν να εξουσιάζουν τους ευεργετούμενους. Γιατί οι Ηπειρώτες

Ευεργέτες γεννήθηκαν για το ΕΜΕΙΣ, όπως ακριβώς και η διαχρονικά ευεργετούσα Εκκλησία μας, στο πνεύμα και στη νοηθεσία της οποίας ανατράφηκαν.

Ίσως μέσα από τα μάτια τους να διακρίνουμε και στη σημερινή κοινωνία κάτι από το δικό τους μαχόμενο ανθρωπισμό (εθελοντές, δωρητές οργάνων, διανοούμενους που θεσμοθετούν υποτροφίες, Ιδρύματα με κοινωφελή δραστηριότητα...). Παραδειγματισμός και έμπνευση από το ήθος τους, ως ένδειξη ευγνωμοσύνης και συνειδητοποίηση της αξίας τους.

Ας είναι, λοιπόν, η σημερινή μέρα η αφορμή να καταθέσουμε μια συλλογική ευχή για ένα αύριο, όχι πολύ μακρινό: να συμβάλουμε όλοι, πολίτες και πολιτεία, στην προσωπική και εθνική αναγέννηση, βαδίζοντας στα ελπιδοφόρα χνάρια των συμπατριωτών μας, όπως άλλωστε θα ήθελαν και εκείνοι να μας δουν.

Ολυμπία Μπακάλη

Φιλολόγος - 2ο ΓεΛ Ιωαννίνων “Γεώργιος Σταύρου”